

# บทที่ 1

## บทนำ

### ความเป็นมาของปัญหา

การสื่อสารเป็นกระบวนการสำหรับแลกเปลี่ยนสาร รูปแบบอย่างง่ายของสาร คือส่งจากผู้ส่งสาร ไปยังผู้รับสาร สารอาจอยู่ในรูปแบบของท่าทางสัญลักษณ์ บางอย่างอยู่ในรูปแบบของภาษา การสื่อสารเกิดจากความต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างกันในสังคม สำหรับชนชาติไทยมีภาษาไทยเป็นสารทางภาษาที่มีลักษณะเด่นที่เป็นเอกลักษณ์และเป็นวัฒนธรรมที่แสดงถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติที่มีประวัติความเป็นมายาวนานคู่กับชาติไทย ภาษาไทยยังมีความสำคัญที่สุดสำหรับคนไทยทุกคน เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารแล้ว ภาษาไทยยังเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นภาษาประจำชาติ เป็นความมั่นคงของชาติและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้ ดังที่สนิท สัตโยภาส (2545, หน้า 16) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันของคนทั้งชาติ มนุษย์ต้องมีการสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน คนไทยใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารในหมู่คนไทยมาโดยตลอด ทั้งการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การศึกษาหาความรู้และการประกอบอาชีพ

การเรียนรู้ภาษาไทยจึงเป็นสิ่งที่เด็กไทยทุกคนต้องเรียนรู้ให้ถูกวิธี มีความถูกต้องตามหลักของภาษาเพื่อนำภาษาไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งในระดับประถมศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 การศึกษาระดับนี้เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน จึงจัดภาษาไทยเป็นทักษะที่เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการเรียนรู้วิชาการต่างๆ อีกมากมาย ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องศึกษาภาษาไทยให้แตกฉานและใช้ให้ถูกต้องตามทฤษฎีของ สนิท ฉิมเล็ก (2540, หน้า 13) กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ผู้เรียนในวัยประถมศึกษาจึงควรได้เรียนโดยการฝึกซ้ำๆ ฝึกบ่อยๆเกี่ยวกับทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและเกิดทักษะหรือความชำนาญ จนสามารถนำไปเป็นเครื่องมือการเรียนรู้กลุ่มประสบการณ์อื่นๆในหลักสูตร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลินให้กับตนเอง และเพื่อให้คงสภาพการอ่านออกเขียนได้ในชีวิตประจำวัน ปัจจุบันในการเรียนรู้ของนักเรียนไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ตามกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรหรือการเรียนรู้ด้วยตนเองต้องอาศัยพื้นฐานความเข้าใจทางภาษาที่สำคัญหลากหลายประการ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 ของสำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการให้ผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีมาตรฐานความรู้ที่มุ่งให้เกิดทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพจากการเรียนรู้ในสาระการอ่าน การเขียน การฟัง การดู การพูด และการใช้ภาษาไทย และสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนประการหนึ่งคือ(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 4) ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

จากสมรรถนะสำคัญทางด้านภาษาของผู้เรียนทำให้ครูผู้สอนต้องตระหนักในการนำภาษาไทยไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพสำหรับผู้เรียนมากที่สุดซึ่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นผู้เรียนอีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องใช้ภาษาไทยในการสื่อสารควบคู่กับภาษามือที่สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันและใช้ในการดำรงชีพเช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาไทย

ซึ่งได้มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาทิเช่น ศรียา นิยมธรรม (2541, หน้า 94-95) กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่าเป็นผู้ที่สูญเสียการได้ยินทำให้มีความล่าช้าของพัฒนาการทางภาษาในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่านและเขียน การสูญเสียการได้ยินเป็นอุปสรรคขวางกั้นทางภาษา ทั้งนี้พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาในด้านความเข้าใจภาษาด้วย จึงเป็นอุปสรรคในการรับรู้เข้าใจภาษา และสื่อสารกับบุคคลอื่นได้อย่างปกติ และการใช้ภาษาเขียนก็อยู่ในวงจำกัด เพราะคำที่ใช้มีน้อย พื้นฐานทางภาษาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีปัญหาในด้านการอ่านด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ดารณี อุทัยรัตนกิจ (2538, หน้า 18) กล่าวว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีข้อจำกัดทางภาษาและถ้อยคำ ทั้งด้านการรับรู้และการแสดงออก ประการแรก เด็กมีข้อจำกัดในการเชื่อมโยงคำเข้ากับประสบการณ์ ประการต่อมาเด็กมีข้อจำกัดในทักษะการพูดที่จะเชื่อมโยงประสบการณ์ตนเองกับผู้อื่น เนื่องจากมีข้อจำกัดในการรับรู้ข้อมูลเข้าออกในด้านภาษาและการพูด ดังนั้น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่สามารถเรียนรู้ความหมาย สัญลักษณ์ มโนทัศน์ได้เช่นเดียวกับ

เด็กปกติ เด็กเรียนรู้ภาษาและความหมายของคำได้ยาก อาจต้องเรียนรู้ภาษาทางสายตาโดยอ่าน ภาษาริมฝีปาก การใช้ภาษามือและการใช้เครื่องช่วยฟัง

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพูดไม่ได้และไม่ได้ยินเสียงพูดเหมือนคนปกติ จึงไม่สามารถพูดได้ แต่สายตาจะมองเห็นกริยาอาการ ทำทางต่างๆ ที่เคลื่อนไหวไปมาได้ ภาพต่างๆ ที่แลเห็นนั้นเป็นสิ่งให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรู้ความหมาย แม้จะเข้าใจได้ไม่มากหรืออาจจะเข้าใจไม่ลึกซึ้งนัก แต่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีอิทธิพลผลักดันให้คนหูหนวกพยายามใช้ท่าทาง ร่างกายและสีหน้าเพื่อแสดงความรู้สึก (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2544, หน้า ๗) แทนความหมายในการพูดของคนปกติที่ได้รับการพัฒนาเป็นภาษามือสำหรับใช้ในการสื่อสารและเรียนรู้สิ่งต่างๆ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอุปสรรคในการสื่อสารและพัฒนาภาษา จึงต้องอาศัยประสาทสัมผัสที่มีอยู่แทนประสาทสัมผัสทางการได้ยิน ดังนั้นการเรียนรู้การอ่านท่าภาษามือและการสะกดนิ้วมือ จึงจำเป็นในการนำมาเข้าใจความหมาย เพื่อสื่อความต่างๆ ให้ถูกต้องตรงกัน

แม้ปัจจุบันประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคคลพิการมากขึ้นโดยได้กำหนดกฎหมายรองรับการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการที่สอดคล้องกับสิทธิมนุษยชนและวิสัยทัศน์การพัฒนาประเทศ เช่นที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 (24 สิงหาคม 2550, หน้า 15) มาตรา 49 ระบุว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่า” และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (19 สิงหาคม 2542, หน้า 4) มาตรา 10 วรรคสอง กำหนดให้ “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีโอกาสหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ” สอดรับกับแนวทางในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ กระบวนการพัฒนานักเรียนต้องใช้ครูหรือบุคลากรที่รับศึกษาหรือได้รับการอบรมมาเป็นพิเศษ และมีความสามารถที่จะใช้วิธีการสอน และอุปกรณ์การสอนแบบพิเศษเพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีพัฒนาการทางปัญญา อารมณ์ สังคมและจิตใจ และเป็นไปตามปรัชญาการศึกษาพิเศษที่ว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษควรมีสิทธิได้รับการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กทั่วไป ดังนั้นการจัดการศึกษาโดยคำนึงถึงความสามารถของเด็กเหล่านี้ สามารถทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับประโยชน์เต็มที่จากการศึกษา

นิทานจึงเป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับเด็กอีกรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมในการนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากนิทานมีภาพประกอบเพื่อให้เกิดจินตนาการและความเข้าใจภาษาที่ต้องการถ่ายทอด ซึ่งสาวิตรี รุญเจริญ (2549, หน้า 29-30) กล่าวถึงนิทานว่านิทานเป็นสิ่งที่มีความคุณค่าและมีความสำคัญสำหรับเด็กมาก ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนให้เด็กระดับวัยเรียนนั้น ถือได้ว่ากิจกรรมการเล่านิทานเป็นหัวใจที่สำคัญอย่างหนึ่งใน การเรียนรู้ด้วยเหตุที่ว่านิทานเป็นสิ่งที่เด็กๆ โปรดปรานการเล่านิทานจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว การเล่าและนิทานเปรียบเหมือนเป็นการสอนภาษาไทยไปในตัว และจากการรายงานการวิจัยของมะลิ นิมนวล (2550, บทคัดย่อ) ในการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคำกลอน พบว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านคำหลังการสอนอ่านโดยใช้หนังสือนิทานคำกลอนสูงกว่าก่อนการสอนอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น การใช้หนังสือนิทานเป็นวิธีการหนึ่งที่เหมาะสมนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพราะนิทานเป็นสื่อที่ใช้การรับรู้ทางการมองเห็น ประกอบกับการเล่านิทานของผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้สีหน้าท่าทางในการเล่า ภาพประกอบเนื้อเรื่อง ภาพประกอบภาษามือ ซึ่งจะช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และอ่านคำให้กับนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามหลักความสนใจทางธรรมชาติของเด็กและลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้หนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ ในการอ่านคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

### จุดมุ่งหมายของการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อศึกษาผลของการใช้หนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือในการอ่านคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีจุดมุ่งหมายย่อย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้หนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้หนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ

### ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้แนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการพัฒนาหนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

### ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้หนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ ในการอ่านคำภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัย ออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านแหล่งข้อมูล ด้านเนื้อหาและด้านตัวแปร ซึ่งมีขอบเขตการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

#### ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ประชากร คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิจิตรปัญญาคุณกุล จังหวัดพิจิตร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 6 คน

#### ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการพัฒนาหนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ ได้นำคำจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 132 คำ ไปสำรวจความสามารถในการอ่านคำกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 6 คน เพื่อคัดเลือกคำที่เหมาะสม จำนวน 50 คำ มาสร้างหนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ จำนวน 5 เรื่อง ดังนี้

เรื่องที่ 1 โรงเรียนพิเศษ คำที่นำมาใช้ ได้แก่ แมงมุม กระจาด พัฒนา กตัญญู คะน้ำ ลูกเป็ลเมอ ธรรมชาติ และเรียบริ้อย

เรื่องที่ 2 หมคิดถึงแม่ คำที่นำมาใช้ ได้แก่ ชนบท หวีผม สาย ข้าวต้ม ผัก สงสัยครอบครัว พุ้งนี้ เสร้าและโทรศัพท์

เรื่องที่ 3 ความฝันของโอม คำที่นำมาใช้ ได้แก่ สุดท้าย พระสงฆ์ ผ้าห่ม ชื่อสัตย์ โทรศัพท์ เคารพ เพดาน ประธาน กระจกและห้างสรรพสินค้า

เรื่องที่ 4 เด็กดีช่วยดูแลน้อง คำที่นำมาใช้ ได้แก่ สนิท แต่งกว่า ซีด สัญญา ปลอดภัย รถยนต์ อธิบาย ปรับปรุง พุดคุยและสัปดาห์

เรื่องที่ 5 รองเท้าเปลี่ยนคู่ คำที่นำมาใช้ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ สกปรก ประกาศ รูปภาพ ตะกร้อ ภูมิใจ สามารถ ประโยชน์ ไฟฟ้าและปรีक्षा

### **ขอบเขตด้านตัวแปร**

ตัวแปรต้น ได้แก่ หนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย

### **นิยามศัพท์เฉพาะ**

การศึกษาครั้งนี้มีการนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

**หนังสือนิทานภาพประกอบภาษามือ** หมายถึง หนังสือนิทานที่นำคำพื้นฐานระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มาแต่งเป็นนิทาน ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าได้แต่งเนื้อเรื่องขึ้นใหม่ ให้สอดคล้องกับเรื่องราวใกล้ตัวนักเรียน และมีภาพท่าภาษามือประกอบคำพื้นฐาน ซึ่งใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเท่านั้น

**คำพื้นฐาน** หมายถึง คำที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นคำใหม่ในบทเรียนและคำที่นักเรียนควรรู้จัก ตามบัญชีคำพื้นฐาน ที่สำนักงานคณะกรรมการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนด

**ความสามารถในการอ่านคำ** หมายถึง การใช้ท่าภาษามือหรือภาพประกอบภาษามือได้ถูกต้องสัมพันธ์กับภาษามือไทย และความสามารถในการสื่อความหมายของคำจากภาพที่กำหนด

**ระดับความสามารถในการอ่านคำ** หมายถึง เกณฑ์การตัดสินผลรวมของคะแนนการอ่านคำและการเข้าใจความหมายของคำรวมกัน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนนของแบบทดสอบ 5 ชุด ซึ่งแบ่งคะแนนออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนน 35-50 หมายถึง มีความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระดับดี

คะแนน 18-34 หมายถึง มีความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระดับพอใช้

คะแนน 0 – 17 หมายถึง มีความสามารถในการอ่านคำอยู่ในระดับปรับปรุง

**นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน** หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องของการรับฟังเสียงหรือสูญเสียการได้ยินในระดับหูหนวก คือมีระดับการได้ยินโดยเฉลี่ยตั้งแต่ 80 เดซิเบลขึ้นไปของหูทั้งสองข้าง จากการตรวจวัดการได้ยินด้วยเสียงบริสุทธิ์ และไม่มีภาวะพิการซ้อน

**ภาษามือ** หมายถึง ภาพท่ามือที่บอกความหมาย มีลักษณะเป็นคำ วลีหรือประโยค เป็นภาษาท่าที่ใช้ในการสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีทั้งแบบภาษามือธรรมชาติและภาษามือประดิษฐ์ ที่กำหนดในภาษามือไทยเท่านั้น รวมถึงการแสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ

**ผู้เชี่ยวชาญ** หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความชำนาญและมีประสบการณ์การทำงานในแต่ ละสาขาวิชาเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 5 ปี ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน การวัดผลประเมินผล ผู้มีประสบการณ์การศึกษาด้านการศึกษาพิเศษ และการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

### **สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า**

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้หนังสือ นิทานภาพประกอบภาษามือมีความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย หลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้